

[Anne Grete Holmsgård]

ring. Det synes jeg er udmærket. Man har flyttet nogle penge på kulturbudgetterne. Man har flyttet nogle penge til vedvarende energi og inden for miljøet, og det synes jeg da er udmærket. Men helt ærligt, er det ikke at sælge sig selv utrolig billigt, når man ved, at den regering, der sidder, ikke vil kunne få sit finanslovsforslag igennem uden de radikales stemmer?

Jeg fatter ganske enkelt ikke, hvorfor det radikale venstre ikke slår i bordet og kræver noget mere, og jeg fatter det slet ikke, efter at man har set, hvor katastrofalt det er gået til kommunevalget, bl.a. fordi folk er blevet vrede, ikke så meget over det, de radikale har været med til i kommunerne, men over det, de radikale har været med til herinde.

Egentlig kan jeg ikke andet end give de folk ret, der rundt omkring i byen kalder de radikales indsats herinde på det økonomiske område for de radikale lommepege. Det er i virkeligheden det, der er tale om. Til de store blokke siger man ja, og de små flytter man rundt med, og dem går den radikale ordfører selvfølgelig herop og gør et stort nummer ud af. Det kan jeg da godt forstå. Men når alt kommer til alt, er det altså lommepege, til trods for at man har indflydelsen til at flytte større og væsentligere klumper.

Jeg venter naturligvis spændt på, om det rivegilde, der må have været i den radikale gruppe efter kommunevalget, på et eller andet tidspunkt får nogle effekter i kraft af, at man slår næven lidt hårdere i bordet og én gang for alle siger: nu finder vi os ikke i det her! Eller om man bare bliver ved med at sejle derudad.

Egoistisk set kunne jeg selvfølgelig sige, at det er fint nok, at de radikale sejler derudad, for de gør sig selv mindre og mindre. Den seneste opinionsundersøgelse viser, at vi er tættere på et arbejderflertal, end vi har været i lang tid. Men så længe det radikale venstre er tungen på vægtskålen, er jeg altså ikke ligeglad med, hvad de gør, for det har jo en effekt for alle de mennesker, der bor rundt omkring i det her land.

Det kan godt være, at der er nogle af dem, der glæder sig over, at kasseunderskuddet falder. Jeg vil også gerne have det til at falde. Men de glæder sig unægtelig ikke over den måde, det sker på, i hvert tilfælde ikke, hvis de tilhører den dårligere stillede del af befolkningen. Men bevares, hvis de tilhører

den del af befolkningen – lad os bare sige: den halvdel af befolkningen – der har de største indkomster, de største lønninger og de bedste muligheder for at manipulere rundt med skattebilletten osv., så er det da glimrende. Og der er da heller ikke én af dem, der brokker sig. De har det fint nok.

Ja men, siger hr. Bilgrav-Nielsen, vores forudsætning for at stemme for dette finanslovsforslag er netop, at en skattereform skal være på plads først. I teorien er den også på plads, men jeg synes, det er nødvendigt at sige én gang til, at den skattereform ikke gør op med de grundlæggende uretfærdigheder i vores skattesystem. Den nøjes med at flytte rundt på nogle hjørner af systemet. Der er sikkert mange mennesker, der har fået det indtryk, at der virkelig bliver gjort noget ved det, men det gør der ikke. Den mest sikre effekt af den skattereform er faktisk, at man får genskabt en form for rimelig, om end passiv tillid til, at det danske skattesystem ikke er bunduretfærdigt.

Jeg synes, det er nedslående og pinligt og ærgerligt, at socialdemokraterne er gået med til det skatteforlig, og jeg synes ærlig talt, at det er svært at finde den politiske linje i det.

I fredags hørte jeg hr. Camre under førstebehandlingen af kriseindgrebet sige, at den vigtigste årsag til, at socialdemokratiet ikke ville stemme for energifgifterne, var to ting. Den ene var den sociale kompensation. Den anden var, at man ikke ville udgøre noget sikkerhedsnet og ikke ville være stemmekvæg for den borgerlige regerings økonomiske politik.

Jeg kunne forstå det, hvis det var linjen, at man sagde: nej, nej, nej! Vi kører kun efter én ting, et alternativt flertal. Men det gør man alligevel ikke, for da det handler om skatteforlig, vil man gerne være med til at sikre regeringen. Det var jo forudsætningen for, at de radikale ville sige ja til finanslovsforslaget. Men når det kommer til pensionskasseindgrebet, som vi også har diskuteret i dag, vil man også godt være med, medmindre man har besluttet noget andet i mellemtiden, det ved jeg ikke. Det synes jeg er sagligt forsvarligt. Det er bare fuldstændig ude af trit med en eller anden linje, og det synes jeg må være et problem for socialdemokratiet, og indirekte er det faktisk også et problem for os, for vi vil gerne have et alternativt flertal. Men vi vil altså også gerne have, at